



Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

394.04

Szerző:

Cím: *Délutáni bolyongás a „háztartási alkalmazottak” korzójának színes kavargásában*
Uj Nemzedék

Forrás:

Idő

1926

Személy

3h
(Hely)

1926. 8. 3.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O

Délutáni bolyongás a „háztartási alkalmazottak” korzójának színes kavargásában

Mosogatás után a Keleti-pályaudvar előtt

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

Szeles, estőbehajló vasárnap délután. A Keleti-pályaudvar nagy kerek órája jóakaratosan pislog le tűzszemű lapjával a lent hullámozó, zajgó, viháncoló korzózókra. Ez a „háztartási alkalmazottak” korzója, rendőri asszisztencia mellett. Korzó, amely népségben és tarka színekben vetélkedik előkelő társaival, a legújabbán halálraítélt Váci-utcai és a dunaparti korzókkal. A társadalmi nivón kívül az egyedüli különbség talán csak az, hogy itt őszintébbek egymáshoz a sétálók. Ilyenkor, ünnepnap a kora délutáni órákban „mosogatás után” hangos lármá, nyüzsgés, szájrétű szoknyák suhogása bucsúztatja az induló vonatokhoz siető utasokat. A „korzó” centruma a Keleti-pályaudvar indulási oldala és a szemközti járda, de valamint a Duna-korzónak is megvan a maga függeléke a Váci-utca képében, úgy ehhez is tartozik pótkorzó, amely a Baross-térről egészen a Metropoliig húzódik le.

Minden valamirevaló korzónak megvan a maga históriája. Ennek is. Az őse — talán így mondhatjuk helyesen — a cselédbörze volt. A cselédnélküli háziasszonyok idejártak ki az érkező vonatokhoz, hogy elhalásszák a cuprin-

gerek elől az olesón szolgáló falusi leányokat, aki nagybatyus terhükkel a fővárosba jöttek, szerencsét próbálni. Így alakult ki itt azután idővel ünnepnapokon a délután két órától esti kilencig tartó zajos élet.

Első pillanatra az erdtől nem látjuk a fát, a tömegtől az egyeseket. Száz-százötven méter sávon lehetnek vagy ezren. A hölgyek tizenégytől-negyven évig két pártra szakadnak, a bő ráncosszoknyájú falusiakra és a városi ruhájú kisasszonyokra. Imitt-amott egy „nacs-csága” által elviselt ruha sétál karbaöktre a csillogó postásatlilával. Bizony ez az „elegánsabb” fajta sértő pillantással nézi le a fejekdős „pancámári” kollégáit, akik jóval kevesebben vannak, mert hiszen aratás-cséplés idején odahaza van a helyük. Az utóbbiakat arról is fel lehet ismerni, hogy mintegy özszebeszélésszerűen csipkézett zsebkendőket szorítanak az orruk alá. Ugy látszik, így kívánja a „bonton”. A gavalérokat főként az uniformost kedvelik. Nagy a bőség bakákban, tűzrekben, postakocsisokban, de főként villamoskalauzokban. A kis váltókezelők még jelzőlámpáikat is elhozzák, nem tudni, vajjon tekintély okából-e, avagy más rejtett célból?

Mindenestre nagy feltűnést keltenek és még a daliás megyei hajdut is lefózik népszerűségben.

A korzó réme egy üdvhadserégbeli „testvér”. Ettől jobban félnek, mint a rend őreitől. Félnék, mert a komolyság rettenthetetlen katonáját látják benne. A jó ember megpróbálkozik tértitkessel, de nincs sok sikere szegénynek.

Itt szöszörint lehet érteni a képletes kifejezést, hogy a „korzó hullámozik”, mert feltűnt, hogy a korzó szépei ötösével, tízesével ide-oda „vándliznak” az utcatesten keresztül a két járda közt, mint a kugligolyó a budai kis-kocsmák tekepályáján. Ennek az a magyarázata hogy a két szomszédos járda rendőrszítja féltékenyen őrizi a maga utrészének forgalmát, tisztaságát és egyik a másikhoz hajtja át a sétálókat átlag ötpercenként.

Sohol a városban nem kötnék annyi ismeretséget, mint itt. De a világért se tessék azt gondolni, hogy az csak olyan egyszerűen megy. Bizony be kell tartani itt is a társadalmi szabályokat, hogy azután ezek a formások kissé eltérők a Váci-utca formalitásaitól. Istenem, ki tehet arról? Ahány ház annyi szokás. A bemutatkozás következő módjait sikerült megmentenem az illemdokozat számára:

1. Gyöngédebb természeti háttavadvágás.

2. Hosszas próbálkozás után erősen ráhágni az elől haladó hölgy sarkára, ezt tarkítani lehet gáncsolással is.

3. Keményreggyurt kenyérgalancsinnal fültövon sujtani az imádoit.

A Baross-szobor vastalapzata előtt olvassák fel egymásnak a leányok a hazai leveleket, az örök álmát alvó vasszobor falába sirják be

minden bánatukat. Ez a tömör vasdarab minden kis cselédtragédiát meghallgat és mélyen eltemet magába. Itt van a „szapulóközpont”, „itt lesznek kibeszélve” a naccságák. Gyengébb idegzetű háziasszonyoknak nem ajánlom, hogy erre a vidékre tévedjen.

A 46-os és 2-es sárgavillamosok végállomásán a déleceg kalauzok is szívesen sétálgatnak a korzó szépeivel. Az idillnek az ellenőr indító szava és egy cseppet vet végett — a következő fordulóig. Nem sokkal odébb egy tányérsapkás orosz tördeli a magyar nyelvet és imádottja kezét.

Az utcasarkon őrjáti ernyő alatt terebélyes asszonyosság mézeskalács-gyönyörűségeket árul. Legtöbb kelendőse ezen a csupa szív, csupa érzés helyen a mézeskalács-szívnak van. Nagy a tolongás a tudósképi papagály előtt is, amely csalhatatlan biztonsággal huzza ki a lányok, legények színes cédlukákra irt, mindig szerencsés jövőjét. A szemben ácsorgó kínai inkább fázik és gémberedik a hűvös augusztus estében. Ha azután véletlenül elkél portékájából egy-egy színes üvegü nyaklánc, vagy csontfüzér, hálából Confucius igaz tanait recitálja áldásul a vásárló fejére.

Szuronyos katonai járőr tűnik fel. Egy kis riadalom, szurkolás támad a vitézek között, de ez a baj is elmúlik simán, csak egy busarcu tüzért cipelnék magukkal a szívtelenek, mert elfelejtett kimaradási engedélyt kérni.

Esti nyolc óra után a csábító reklámokkal dolgozó büffeknek és moziknak is eljön az ideje. Megtelnek a pirosabrosos söntések és ott folytatódik késő éjjeli óráig a délutáni vigalom...